

Στον εκθεσιακό χώρο του Ιταλικού Μορφωτικού Ινστιτούτου Αθηνών, η Μαρία Κομποτσιάρη παρουσιάζει πρόσφατες ενότητες έργων της, σε συνάρτηση, ωστόσο, και συνομιλία με τα Ιδιόλεκτα, που την ίδια περίοδο εκτίθενται στο Επιγραφικό Μουσείο. Εύθραυστα και ημιδιάφανα χάρτινα πλέγματα, κατασκευές και εγκαταστάσεις στον χώρο –φιλοτεχνημένες και αυτές από χαρτί–, ασπρόμαυρα αφηρημένα σχέδια, ιδιότυπα βιβλία-κουτιά, ζωγραφικές συνθέσεις και ψηφιακά επεξεργασμένες και τυπωμένες θραυσματικές εικόνες δίνουν μια άλλη κατεύθυνση και εκδοχή της μέχρι τώρα δουλειάς της εικαστικού, του πειραματισμού και των αναζητήσεών της. Τα συγκεκριμένα έργα απαρτίζουν το απόλυτα προσωπικό της σύμπαν μορφών και συμβόλων, χαρτογραφούν νέες διαδρομές, αποτυπώνουν προσεκτική εξέλιξη προβληματισμών και συναισθημάτων, στοιχειοθετούν μια συνεπή και συνεχή αφήγηση, ορίζοντας, ταυτόχρονα, μια συνολική πρόταση, ένα σύνθετο, ενδιαφέρον και πρωτότυπο περιβάλλον, στο οποίο η κυρίαρχη παρουσία της γραφής συνυπάρχει με την αδρότητα και τον δυναμισμό της χειρονομίας, τον ρυθμό της κίνησης και της επέκτασης, τη λεπτότητα και την ακρίβεια της χειροτεχνικής πρακτικής, ενώ τα υλικά και οι υφές τους, διεκδικούν και έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Η Μαρία Κομποτσιάρη στις συνθέσεις με τις ενστικτώδεις γραφές που επαναλαμβάνονται με αξιοσημείωτη εμμονή, αλλά και σε εκείνες με τις πλεγμένες, κάποιες φορές, επιφάνειες από λεπτές χάρτινες ταινίες, συνταυτίζει το απλό με το σύνθετο, το πρόδηλο με το αφανές. Πρόκειται για συνθέσεις, οι οποίες δεν επιδιώκουν απλώς να καταγράψουν μια διαδικασία, αλλά η ίδια η δημιουργός επιθυμεί να γίνει αναπόσπαστο κομμάτι της διαδικασίας. Παράλληλα, σ' αυτές ανιχνεύεται μια απόπειρα αυτοανάλυσης –συνθέσεις που έρχονται να προσδιορίσουν τη θέση και τις σχέσεις της με το περιβάλλον της, να αποδώσουν τη στάση, τα συναισθήματα και τις ψυχικές της διαθέσεις απέναντι σ' έναν κατακερματισμένο κόσμο που έχει χάσει τις σταθερές και τα σημεία αναφοράς του, να μορφοποιήσουν την αντίδραση, τους φόβους και τις ανησυχίες της για τις σύγχρονες τραγικές πραγματικότητες και συνθήκες, να εξομολογηθούν την ηθική του αδιεξόδου, τις πληγές και τις συνέπειες της κρίσης σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής. Στα σχέδια και στις ζωγραφικές της συνθέσεις, η εξπρεσιονιστική δύναμη και οι επιλογές λαμπερών ή σκοτεινών χρωμάτων προσδίδουν εκφραστικότητα και ένταση, ενώ στις ψηφιακές της εικόνες, που παραπέμπουν στην αισθητική του κολλάζ, επικρατεί μια περισσότερο λυρική και ήρεμη ατμόσφαιρα, εξελίσσοντας τη θεματική προηγούμενων ενοτήτων δουλειάς της. Όλα τα στοιχεία υπόκεινται σε έρευνα και μελέτη, μετατρέπονται σ' ένα διαρκές παιχνίδι –παιχνίδι οπτικό, παιχνίδι δόμησης και αποδόμησης, αντιθέσεων και ανατροπών, μεταμορφώσεων και μεταπλάσεων, που συγκροτεί μια διαφορετική προσέγγιση του κόσμου και των βιωμάτων της.

Γιάννης Μπόλης / Ιστορικός της τέχνης/Επιμελητής